

СОЛОМОН КЕЙН

ЧЕРВЕНИ СЕНКИ

Глава 1: Пристигането на Соломон

Бледата луна обгръщаше мрачната гора в сребърна, илюзорна мъгла. Лекият ветрец шепнеше из долината. Усещаше се слаба миризма на пушек.

Човекът, който от изгрева досега беше извървял много мили, без да бърза, но и без да почива, спря внезапно. Вниманието му беше привлечено от движение между дърветата и той тръгна тихо към сенките с ръка върху ефеса да дългата си тънка рапира.

Напредваше внимателно, опитвайки се да вижда в мрака между дърветата. Дръпна ръката си от ефеса на рапирата и продължи. Смъртта наистина беше там, но не във форма, от която да се страхува.

- В името на огньовете на Хадес! – прошепна той. – Момиче! Какво те нарани, дете? Не се страхувай от мен.

Момичето погледна нагоре към лицето му. Лицето ѝ изглеждаше като нежна бяла роза в мрака.

- Ти... Кой... си... ти? – каза тя.

- Просто скитник. Човек без своя земя, но приятел на нуждаещите се – гласът му звучеше много по-нежно, отколкото човек би очаквал от такъв мъж.

Момичето се опита да се подпре на лакътя си. Мъжът веднага коленичи до нея и ѝ помогна да седне и да се облегне на рамото ѝ. Ръката му докосна гърдите ѝ и се оцвети в кърваво червено.

- Разкажи ми – говореше нежно и успокоително, както човек говори на бебе.

- Льо Луп – заговори тя. Гласът ѝ ставаше все по-слаб:

- Той и хората му нападнаха селото ни... На една миля нагоре по долината... Ограбвах, убивах, изгарях...

- Значи този дим надуших – промърмори мъжът. – Продължавай, дете.

- Побягнах. Той, Вълка, тръгна след мен... и... ме хвана... – тя потръпна от ужас и млъкна.

- Разбирам, дете. След това...

- След това той... той... ме прободен... с кинжала си... О, Боже! Милост...

Изведнъж тя се отпусна. Мъжът я положи на земята и докосна леко челото ѝ.

- Мъртва е! – промърмори той.

Изправи се бавно и механично избърса ръце в наметалото си. Гняв се беше изписал на лицето му, но той не положи никаква безразсъдна клетва, не даде обещание пред светци и демони.

- Много хора ще умрат заради това – каза хладно.

Глава 2: Леговището на Вълка

- Ти си глупак! – студеното изръмжаване на тези думи смрази кръвта на човека, към когото бяха отправени.

Той сведе поглед и не отговори.

- Ти и останалите, които водят! – говорещият се наклони напред, натискайки с юмрук грубата маса между двамата. Той беше висок, строен, гъвкав като пантера и с жестоко, хищническо лице. В очите му се четеше подигравка.

Човекът, на когото говореше, отговори мрачно:

- Този Соломон Кейн е демон от Ада, казвам ти.

- Глупак такъв! Той е човек... Ще умре от куршум или сабя.

- Така мислеха Жан, Хуан и Ла Коста – отговори другият. – И къде са те? Питай вълците, които оглозгаха костите им. Къде се крие този Кейн? Пребродихме цели левги в планините и долините, но не открихме и следа от него. Казвам ти, Льо Луп, той идва от Ада. Когато обесихме онзи монах преди месец, си докарахме лоша съдба.

Вълка барабанеше нервно с пръсти върху масата. Въпреки бръчките от дивия и разпуснат живот, волевото му лице беше лице на мислещ човек. Суеверията на хората не му влияеха.

- Глупак! Пак ти казвам, този мъж е открил някоя пещера или долина, за която не знаем, и се крие там през деня.

- А през нощта излиза и ни убива – мрачно отговори другият. – Лови ни както вълк лови елени... За Бога, Льо Луп, наричаш себе си Вълка, но мисля, че най-накрая срещаш по-яростен и по-хитър вълк от себе си! Разбрахме за него, когато открихме Жан, най-ужасния незаловен бандит, закован за дърво със собствения му кинжал в гърдите и буквите “С. Л. К.”, изрязани на бузите му. След това Испанеца Хуан беше повален – когато го намерихме, живя достатъчно, за да каже, че убиецът му е англичанин, Соломон Кейн, и се е заклел да ни избие до крак! А после? Ла Коста, най-добрият майстор на сабята след теб, тръгна да търси този Кейн. В името на Дявола, срещнал го е! Намерихме прободения му от сабя труп на една скала. А сега какво? Всички ли ще умрем от ръката на английския звяр?

- Наистина най-добрите ни хора бяха убити от него – каза замислено главатарят на бандитите. – Скоро останалите ще се върнат от посещението при отшелника. Тогава ще решим какво ще правим. Кейн не може да се крие вечно. Тогава... Какво беше това?

Двамата се обърнаха рязко, когато върху масата падна сянка. На входа на пещерата – леговище на бандитите – стоеше мъж. Олюляваше се, очите му се бяха разширили от ужас, коленете му се бяха подвили и върху туниката му имаше тъмно червено петно. Направи още няколко несигурни крачки и се срина на пода.

- По дяволите! – изруга Вълка, докато му помагаше да стане и да седне на стол. – Къде са останалите, проклет да си?

- Мъртви! Всички са мъртви!

- Как? Дявол да те вземе, говори! – Вълка разтърси човека яростно. Очите на другия бандит се бяха разширили от ужас.

- Стигнахме до колибата на отшелника точно когато луната изгря – заговори мъжът. – Аз останах отвън... на стража... Останалите влязоха... да измъчват отшелника... за да им каже... къде е скрил... златото си.

- Да, да! А после? – Вълка губеше търпение.

- После всичко почервения... Колибата експлодира с тътен и червен дъжд наводни долината... Видях... отшелника и висок мъж, облечен в черно... Идваха от гората...

- Соломон Кейн! – каза бандитът. – Знаех си! Аз...

- Млъкни, глупако! – изръмжа главатарят. – Продължавай!

- Побягнах... Кейн тръгна след мен... Рани ме... Но успях да му избягам...

Пръв стигнах до тук...

Мъжът падна рязко на масата.

- По дяволите! – изкрещя Вълка. – Как изглежда този Кейн?

- Като... Сатаната...

Гласът на мъжа замлъкна. Мъртвецът падна от масата на пода в локва кръв.

- Като Сатаната! – каза другият бандит. – Казах ти! Това е Рогатият! Казвам ти...

Той спря, когато на входа на пещерата се появи изплашено лице на още един човек.

- Кейн?

- Да – Вълка беше прекалено объркан. – Пази на стража, Ла Мон. Аз и Плъха ще се присъединим към теб след секунда.

Човекът се махна и Вълка се обърна към другия.

- Това е краят на бандата – каза той. Ти, аз и онзи крадец Ла Мон сме единствените оцелели. Какво ще предложиш?

Пребледнелият от ужас Плъх успя да прошепне само едно:

- Да бягаме!

- Прав си. Да вземем съкровищата от сандъците и да избягаме през тайния изход.

- А Ла Мон?

- Той може да пази, докато станем готови да избягаме. След това... Да разделим съкровището на три?

Върху злобното лице на Плъха се появи плаха усмивка. Тогава изведнъж той се сети за нещо.

- Той – посочи трупа на пода, – каза, че е дошъл тук първи. Това означава ли, че Кейн го е последвал до тук?

Вълка кимна нетърпеливо и двамата тръгнаха припряно към сандъците.

Мъждукащата свещ на грубата маса освети странна и дива сцена. Слабата светлина се отразяваше червена от локвата кръв, в която лежеше трупът, танцуваше около купчините съкровища, които бандитите изсипаха от поставените до стените обковани с месинг сандъци на пода, блестеше в очите на Вълка със същия блясък, с който блестеше кинжалът му.

Сандъците бяха изпразнени и съдържанието им вече беше блестяща купчина върху оцапания с кръв под. Вълка спря и се заслуша. Отвън беше тихо. Нямаше луна и живото въображение на Вълка си представяше Соломон Кейн, мрачния

убиец, идващ през мрака като сянка сред сенките. Усмихна се злобно. Този път англичанинът нямаше да успее.

- Има един неотворен сандък – каза Вълка и посочи.

Мърморейки изненадано, Плъха се наведе над посочения сандък. С едно единствено котешко движение Вълка скочи до него и заби до дръжката кинжала си в гърба му. Плъха падна без звук.

- Защо да деля съкровището? – промърмори Вълка, докато бършеше кинжала си в дрехата на убития. – Сега да се погрижа и за Ла Мон.

Пристъпи към входа, но веднага спря и отстъпи.

Първо си помисли, че вижда човешка сянка на входа. След това видя, че това е мъж, но толкова мрачен, че светлината на свещта и начинът, по който беше застанал, го правеха да изглежда като сянка.

Беше висок колкото Льо Луп, облечен в черно от главата до петите, в прости, удобни дрехи, които някак подхождаха на мрачното му лице. Дългите му ръце и широките му рамене показваха, че е майстор на сабята, а това впечатление се допълваше от дългата рапира в ръката му. Слабата светлина правеше бледото му лице да изглежда призрачно. Този ефект беше подсилен от мрачното му, намръщено изражение. Очите му бяха огромни, дълбоки и немигащи, и погледът му беше прикован в бандита. Вълка не можеше да прецени какви са на цвят очите му. За разлика от останалите му свъсени и присвити черти на лицето, челото му беше широко, макар и прикрито от шапка без перо.

Широкото чело показваше, че мъжът е мечтател, идеалист и интроверт, а очите и тънкият, прав нос показваха, че е фанатик. Страничен наблюдател би бил поразен от срещналите се погледи на двамата мъже. В очите и на двамата се четеше огромна сила, но това беше единственото, по което си приличаха.

Очите на Вълка бяха безжалостни и непрозрачни и в тях се отразяваха хиляди светлини и блещукания като в странни скъпоценни камъни. В тези очи се четеше подигравка, жестокост и безразсъдност.

Очите на човека в черно бяха студени, но дълбоки. Ако човек погледнеше в тях, сякаш виждаше ледени езера.

Погледите им се срещнаха и Вълка, свикнал да вижда страх, усети студена тръпка по гръбнака си. Усещането беше ново за него. Ново вълнение, а той живееше заради вълненията. Внезапно Вълка се засмя.

- Предполагам, че вие сте Соломон Кейн – каза, старейки се да звучи учтиво.

- Аз съм Соломон Кейн – гласът му беше плътен и силен. – Готов ли сте да се срещнете със Създателя?

- Oui, Monsieur – отговори Вълка и се поклони. – Винаги съм бил готов. Бих желал да ви задам същия въпрос.

- Очевидно поставих въпроса си грешно – каза Кейн сурово. – Ще го променя. Готов ли сте да се срещнете с господаря си, Дявола?

- Що се отнася до това, мосю – Льо Луп погледна ръцете си незаинтересовано, – мога да разкажа много на Негово Рогато Височество, но нямам намерение да го правя. Поне още известно време.

Льо Луп не се замисли за съдбата на Ла Мон. Присъствието на Кейн и кръвта по рапирата му показваше ясно какво му се е случило.

- Бих искал да знам, Мосю – каза бандитът, – защо, в името на Сатаната, нападнахте бандата ми и как унищожихте последните глупаци.

- Отговорът на последния ви въпрос е лесен, сър – отговори Кейн. – Аз разпространих слуха, че отшелникът има златно съкровище. Знаех, че отрепките ви ще му налетят като лешояд на мърша. Дни и ноци наблюдавах колибата. Когато видях злодеите ви да идват, предупредих отшелника и двамата се скрихме в гората зад колибата. Тогава запалих линията барут, която бях приготвил предварително. Пламъкът мина между дърветата като червена змия и стигна до барута, който бях поставил под пода на колибата. Тринайсет грешници отидоха в Ада, съпроводени от гръм, дим и огън. Наистина, един избяга, но щях да го убия, ако не се бях спънал в един корен. Това му даде време да ми се изплъзне.

- Мосю – каза Льо Луп и се поклони отново, – признавам, че сте смел и хитър противник. Но, кажете ми, защо ме преследвахте както вълк преследва елен?

- Преди няколко месеца – заговори Кейн заплашително, – ти и приятелите ти сте нападнали едно селце в долината. Знаеш подробностите по-добре от мен. Там е имало едно момиче, едно дете, което се е опитало да избяга от теб и долните ти желаниа. Но ти, адско куче, си я хванал, омърсил си я и си я оставил да умре. Намерих я и след смъртта ѝ реших да избия бандата ти.

- Хм – изсумтя Вълка. – Помня я. Mon Dieu, не мислех, че сте влюбчив. Не ревнувайте, приятелю, има жени за всички.

- Льо Луп, внимавай! – изкрещя Кейн. – Досега не съм измъчвал човек до смърт, но ти ме изкушаваш!

Тонът и думите на Кейн накараха Льо Луп да забрави доброто си настроение. Той присви очи и посегна към папирата. За момент във въздуха се усети напрежение, но Вълка се успокои.

- Кое беше това момиче? – попита безцелно. – Жена ви?

- Никога не я бях виждал преди – отговори Кейн.

- Nom d'un pom! – изруга бандитът. – Що за човек сте вие, Мосю, че да отъмъщавате за напълно непозната жена?

- Това е моя работа. Напълно достатъчно е, че го правя.

Кейн не можеше да го обясни дори на себе си, а и не търсеше обяснение. Беше истински фанатик и вътрешният подтик беше достатъчна причина за действията му.

- Прав сте, Мосю – Вълка се опитваше да спечели време. Бавно отстъпваше назад инч по инч, но толкова умело, че успяваше да не събуди подозрение в човека срещу себе си.

- Мосю – каза той, – може би ще кажете, че сте благороден кавалер, скитащ като истински Галахад, за да помага на слабите, но и двамата знаем, че не е така. На пода има достатъчно пари за императорски откуп. Нека ги поделим и след това ако не харесвате компанията ми, можем да се разделим с мир.

Кейн се наклони напред. В очите му се четеше ужасна заплаха. Изглеждаше като хищник, готвещ се да нападне.

- За същия злодей като себе си ли ме мислиш?

Внезапно Вълка се засмя диво.

- В името на Сатаната! Не, глупако, не те мисля за човек като мен! Мосю Кейн, наистина ще ти е трудно да отмъстиш за всички пачаври, познали услугите ми!

- По дяволите, защо си губя времето в разговори с този негодник! – изръмжа Кейн кръвожадно и се хвърли в пещерата като стрела.

Смеейки се диво, Вълка отскочи назад също толкова бързо. Беше уцелил точния момент. Протегнатите му назад ръце блъснаха масата навътре. Свещта падна и угасна.

Кейн извади рапирата си със свистене и атакува на сляпо.

- Сбогом, мосю Галахад! – Кейн чу подигравката на Вълка пред себе си, но когато се хвърли по посока на звука, срещна здрава стена. От някъде се чуваше ехо на подигравателен смях.

Кейн се завъртя към входа на пещерата, мислейки, че противникът му ще се опита да мине покрай него и да избяга, но там не се появи никой. Когато намери опипом свещта и я запали, видя, че в пещерата са останали само той и мъртвецът на пода.

Глава 3: Пеещите барабани

Отвъд мрачните води се чуваше потискащ ритъм: бум, бум, бум. По-далеч се чуваше друг, по-тих ритъм – трум, трум, трум. Сякаш барабаните разговаряха. Какви ли истории разказваха? Какви ли страшни тайни споделяха в мрачната, неизследвана джунгла?

- Сигурен ли сте, че испанският кораб е акостирал в този залив?

- Да, сеньор. Негрите се кълнат, че именно тук белият е напуснал кораба и е навлязъл в джунглата.

Кейн кимна мрачно.

- Тогава ще сляза на брега сам. Чакайте ме седем дни. Ако не се върна и не ви изпратя съобщение, отплавайте, когато решите.

- Да, сеньор.

Вълните се блъскаха мързеливо в лодката, с която Кейн стигна до брега. Селото, което той търсеше, беше на речния бряг, но джунглата пречеше да бъде видно от кораба.

Кейн беше рискувал много, решавайки да слезе на брега през нощта, но знаеше, че ако човекът, когото търсеше, е в селото, никога няма да стигне до там през деня. Беше поел отчаян риск, навлизайки в джунглата през нощта, но цял живот беше поемал отчаяни рискове. Сега беше заложил живота си на шанса да стигне до селото на негрите под прикритието на нощта, без селяните да разберат.

Когато стигна до брега, Кейн напусна лодката и измърмори няколко заповеди. Гребците я върнаха на закотвения в залива кораб, докато той навлизаше в черната джунгла. Със сабя в едната ръка и кинжал в другата той вървеше в посоката, от която се чуваха биещите барабани.

Вървеше леко и тихо като пантера, напредваше предпазливо и внимателно, но пътят не беше лесен. Лиани го биеха през лицето и го забавяха. Беше принуден

да открива пътя си опипом между огромните дървета. Всичко в хрусталаците около него звучеше неясно и заплашително. Три пъти докосна с крак нещо, което се сгърчи и избяга, и веднъж забеляза бледия блясък на котешки очи между дърветата. Когато напредна още, очите изчезнаха.

Трум, трум, трум, биенето на барабаните не спираше. Говореха за война и смърт, за кръв и похот, за човешки жертви и пируване с човеци! Говореха за душата на Африка, за духа на джунглата, пееха песента на боговете на мрака, страшните богове. Барабаните пееха за боговете, които хората са познавали в началото на времето, с очи на зверове, гладни усти, огромни стомаси и кървави ръце. Черните богове.

Кейн чуваше все повече и повече барабани, докато напредваше в гората. Ритъмът докосна някаква струна в душата му. “Ти също си чедо на нощта”, пееха барабаните. “В теб е силата на мрака, силата на първичното. Върни се през вековете. Позволи ни да те научим, позволи ни, позволи ни”, не спираха да пеят.

Кейн излезе от гъстата джунгла и се озова на ясно очертана пътека. По посока на пътеката, зад дърветата се виждаше блясъкът на селски огньове. Кейн тръгна по пътеката бързо.

Вървеше тихо и предпазливо и държеше сабята пред себе си. Очите му следяха за всяко движение в мрака отпред. Дърветата около пътеката бяха като мрачни гиганти. Понякога короните им бяха преплетени и Кейн можеше да вижда само съвсем малка част от пътя пред себе си.

Вървеше като призрак по мрачната пътека, сетивата му бяха нащрек, но не го предупредиха, когато нещо огромно и неясно се издигна от сенките и го повали тихо.

Глава 4: Черният Бог

Трум, трум, трум! От някъде идваше обезсърчаващата песен на барабаните: “Глупак, глупак, глупак!” Чуваше се ту от далеч, ту от една ръка разстояние. Биенето на барабаните и пулсиращото му главоболие се сляха в един напев: “Глупак, глупак, глупак, глупак...”

Мъглата избледня и изчезна. Кейн се опита да докосне главата си с ръка, но откри, че ръцете и краката му са вързани. Лежеше на пода на колиба. Дали беше сам? Изви се, за да огледа мястото. Не беше сам. Забеляза блясъка на две очи в мрака. Щом привикна с тъмнината, Кейн успя да огледа човека пред себе си. Все още объркан, първоначално реши, че този мъж го е повалил в безсъзнание. Но не, той не би могъл да е способен на такъв удар. Беше слаб и сбръчкан. Единственото у него, което изглеждаше живо, бяха очите му – приличаха на змийски очи.

Мъжът беше седнал на пода на колибата близо до вратата. Беше гол, като се изключат набедрената препаска и обичайните гривни по ръцете и глезените му. Странни муски от слонова кост и кожа, животинска и човешка, украсяваха ръцете и краката му. Внезапно и неочаквано той заговори на английски:

- Ха, бял човек буден? Защо ти идва тук?

Кейн зададе неизбежния въпрос, който всеки бял би задал на негово място:

- Говориш езика ми. Как го научи?
Черният човек се усмихна:
- Аз бил роб дълго време, момче. Аз, Н' Лонга, аз джу-джу мъж, култ. Няма черен човек като мен! Ти, бял, ти търси свой брат?
Кейн изръмжа:
- Аз! Брат! Търся един човек, да.
Негърът кимна.
- Може ти намери него?
- Той ще умре!
Негърът се усмихна отново.
- Аз силен джу-джу мъж – каза и се наклони към Кейн:
- Ти търси бял мъж, а, с очи като на пантера? Да? Ха-ха-ха! Слуша, Мъж с очи на пантера и вожд Сонга спрятелиха. Те кръвни братя сега. Не говори. Аз помогне теб, ти помогне мен, а?
- Защо би ми помогнал? – попита Кейн подозрително.
Джу-джу мъжът се наклони още повече към Кейн и прошепна:
- Бял мъж дясна ръка на Сонга. Сонга по-силен от Н' Лонга. Бял човек силен джу-джу. Бял брат на Н' Лонга убие Мъж с очи на пантера, бъде кръвен брат Н' Лонга. Н' Лонга бъде по-силен от Сонга. Ние бъдем приятели.
След тези думи Н' Лонга излезе от колибата като черен призрак, толкова бързо, че Кейн не беше сигурен дали разговорът им не е бил сън.
Сега Кейн можеше да види огньовете. Барабаните все още се чуваха от близо, но звуците им се смесваха, а предизвикващите емоции вибрации бяха изчезнали. Чуваха се варварски крясъци, наглед без рима или смисъл, но с намек за подигравка – зла и дива подигравка. “Лъже”, помисли си Кейн. “Джунглата лъже както лъжат жените в джунглата, способни да поведат мъжа по пътя към смъртта му.”
Двама воители влязоха в колибата – черни гиганти с ужасяващо боядисани лица и груби копия в ръце. Вдигнаха Кейн и го изнесоха от колибата. Изнесоха го на открито пространство и го завързаха за някакъв стълб. Зад и встрани от него имаше голям полукръг от хора с черни, злобно усмихнати лица, неясни в светлината на подскачащите пламъци на огньовете. Пред него имаше статуя на нещо отвратително – черно, безформено, гротескна пародия на човек. Мрачен, оцапан с кръв, като черната душа на Африка, това беше Черният Бог.
Пред него, от двете му страни, на грубо изработени тронове седяха двама мъже. От дясно беше огромен негър, грозен и тромав на вид. Имаше малки, свински очички и дебели червени устни, извити в надменна усмивка.
От ляво...
- Мосю, отново се срещаме – говорещият изобщо не приличаше на злодея, който се беше подиграл на Кейн в планинската пещера. Дрехите му се бяха превърнали в дрипи. На лицето му се бяха появили още бръчки. Беше станал понисък през изминалите години, но в очите му все още се виждаше безразсъдният блясък и в гласа му все още се усещаше подигравателната нотка.
- За последен път чух проклетия ти глас – заговори Кейн спокойно, – в една пещера, от където ти избяга като подгонен плъх.

- Така е, обстоятелствата бяха различни – отговори Льо Луп невъзмутимо. – А ти какво прави, след като те оставих да си блъскаш главата?

Кейн се поколеба, но отговори:

- Излязох...

- През предната врата? Да? Трябваше да се досетя, че си прекалено глупав, за да откриеш тайния изход. В името на Сатаната, ако беше отворил сандъка със златната ключалка, който беше до стената, вратата щеше да се отвори и щеше да откриеш прохода, през който избягах.

- Проследих те до най-близкото пристанище. От там те последвах с кораб до Италия, но когато стигнах, вече беше избягал.

- Така е, по дяволите. Почти успя да ме хванеш във Флоренция! Хо! Хо! Хо! Избягах през прозореца, докато ти, мосю Галахад, разбиваше вратата на кръчмата. Ако конят ти не беше окуцал, щеше да ме хванеш по пътя към Рим. След това... Корабът, с който напуснах Испания, едва беше отплавал, когато мосю Галахад се появи на пристанището. Защо ме преследваш? Така и не разбрах...

- Защото съм орисан да те убия – отговори Кейн хладно. Той не разбираше. Цял живот беше помагал на беззащитните, без да знае и без да се запита защо. Това го поддържаше жив. Жестокостта към слабите запалваше червения пламък на яростта в душата му. Веднъж разгорял се, огънят на омразата му не угасваше, докато злодеите не получеха справедливо наказание. Знаеше само, че е приел ролята на инструмент на Божието правосъдие, носител на гнева, който сполетява грешниците. Соломон Кейн не беше пуритан в пълния смисъл на думата, но се приемаше за такъв.

Льо Луп сви рамене.

- Щеше да е разбираемо, ако ти бях направил нещо. Mon Dieu! Аз също бих преследвал враговете си из цял свят, но, макар че с радост бих те убил и обрал, не бях чувал за теб, преди да ми обявиш война.

Кейн мълчеше. Тихата ярост бавно го завладяваше. Той не го осъзнаваше, но за него Вълка беше много повече от обикновен враг – за Кейн бандитът символизираше всичко, срещу което пуританът се беше борил през живота си – жестокост, насилие, потисничество и тирания.

Льо Луп прекъсна мислите му:

- Какво направи със съкровището? Трябваша ми години, за да го събера. Дявол да го вземе, имах време да взема само няколко монети, преди да избягам.

- Взех колкото ми беше нужно, за да тръгна след теб. Останалото дадох на селяните, които беше обирал.

- По дяволите! – изруга Льо Луп. – Мосю, ти си най-големият глупак, когото съм срещал. Да оставиш такова съкровище... В името на Сатаната, дори самата мисъл, че е в ръцете на селяндурите, ме изпълва с гняв! Хо, хо, хо, хо! Те ще се избиват за него! Това е човешката природа.

- Така е, проклет да си! – избухна внезапно Кейн. – Без съмнение така ще постъпят, глупаците. Но какво можех да направя? Ако го бях оставил в пещерата, хората щяха да гладуват. А и все някога щяха да го намерят и тогава пак щеше да има кражби и убийства. Вината за това е твоя. Ако не беше заграбил тези пари, нямаше да има такива проблеми.

Вълка се озъби, но не отговори. Кейн не беше глупав човек. Думите му винаги всяваха страх дори в най-злите и твърди хора.

Кейн продължи разговора:

- Защо трябваше да бягаш от мен из цял свят? Не се страхуваш истински от мен.

- Така е, прав си. Не знам защо. Може би да бягам ми е навик, труден за изкореняване. Сгреших, когато не те убих тогава в пещерата. Сигурен съм, че мога да те убия в двубой, а до днес не се опитвах дори да ти направя засада. Някак не ми се искаше да те срещам, мосю – просто каприз, нищо повече. Но, mon Dieu, сигурно съм зажаднал за нещо ново – а съм преживял немалко вълнения. Човек трябва да бъде или ловец, или плячка. До днес, мосю, аз бях плячката, но това ми омръзна. Мислех, че си загубил следите ми.

- Един роб негър, уловен тук, разказал на капитана на португалски кораб за бял мъж, който пристигнал с испански кораб и отишъл в джунглата. Чух за това и платих на капитана на кораба да ме доведе тук.

- Мосю, възхищавам се на усилията ти, но и ти трябва да се възхитиш от мен! Дойдох сам в това село. Едва познавах езика на тези диваци и канибали, но спечелих доверието на цар Сонга и заех мястото на този смешник Н'Лонга. Аз съм по-смел от теб, мосю, защото мен никой не ме очакваше на брега, а теб те чака кораб.

- Възхищавам се на смелостта ти – отговори Кейн. – Но за теб е достатъчно да управляваш канибалите – твоята душа е най-черната тук. След като те убия, аз ще се върна при моя народ.

- Ако самоувереността ти не беше смешна, щеше да е достойна за уважение. Хо, Гулка!

Огромен негър застана между тях. Той беше най-едрият мъж, когото Кейн беше виждал през живота си, но се движеше леко като котка. Ръцете и краката му бяха дебели като дървета, а огромните му мускули потрепваха при всяко движение. Главата му приличаше на маймунска. Раменете му бяха гигантски. Грамадните му черни ръце приличаха на маймунски лапи, а очите му бяха очи на звяр. Сплесканият нос и дебелите червени устни допълваха впечатлението за примитивен дивак.

- Това е Гулка, убиецът на горили – каза Льо Луп. – Той те причака до пътеката и те повали. Ти самият си като вълк, мосю, но откакто слезе от кораба, те наблюдаваха много очи. Дори да беше леопард, пак нямаше нито да видиш, нито да чуеш Гулка. Той лови най-опасните зверове в техните гори – далеч на север, зверовете, които ходят като хора – уби един такъв преди няколко дни.

Кейн погледна там, където сочеше Льо Луп, и видя странно животно, набучено на един от коловете на покрива на една колиба. Кейн трудно различаваше чертите му на светлината на огъня, но ужасното космато същество по някакъв странен начин приличаше на човек.

- Това е женска горила, която Гулка уби и донесе в селото – каза Льо Луп.

Грамадният черен мъж се приближи до Кейн и го погледна в очите. Кейн го изгледа мрачно. Негърът сведе поглед и отстъпи няколко крачки назад. Очите на пуритана бяха проникнали в примитивната душа на убица на горили и за първи път в живота си той почувства страх. За да се отърси от това чувство, той хвърли

предизвикателен поглед, след това се удари в гърдите с юмрук, озъби се като диво животно и сви огромните си мускули. Никои не проговори. Първобитна жестокост бе излязла на показ и различните хората я гледаха по различен начин – с удоволствие, с търпение или с презрение.

Гулка хвърли погледна плахо към Кейн, за да види дали белият го гледа. След това се хвърли с рев напред и издърпа един мъж от полукръга. Човекът пишеше за милост, когато гигантът го хвърли върху грубия олтар пред идола. Блесна копие и писъците спряха. Лицето на Черния Бог изглеждаше усмихнато на светлината на трепкащите огньовете. Беше се напил с кръв. Дали беше доволен от жертвата?

Гулка закрачи гордо. Спря пред Кейн и размаха окървавеното копие пред лицето му.

Льо Луп се засмя. Тогава се появи Н'Лонга. Не можеше да се каже от къде е дошъл. Просто внезапно беше там, до стълба, за който беше вързан Кейн. Цял живот беше изучавал изкуството да се появяваш и да изчезваш – изкуство, основаващо се на преценката на вниманието на хората.

Помаха на Гулка. Убиецът на горили отстъпи крадешком – явно целеше да не е пред очите на Н'Лонга – и след това невероятно бързо нанесе ужасяващ удар с отворена длан в слепоочието на джу-джу мъжа. Н'Лонга падна като отсечено дърво. Почти веднага след това го завързаха за стълб близо до Кейн. Негрите замърмориха неясно, но спряха, когато цар Сонга ги погледна ядосано.

Льо Луп се облегна на трона си и се засмя гръмогласно.

- Всичко свършва тук, мосю Галахад. Този стар глупак си мислеше, че не знам за заговора му! Подслушах разговора ви в колибата. Ха-ха-ха-ха! Черният Бог трябва да пие, мосю, но аз убедих Сонга да ви изгори. Това ще е много по-забавно, макар че ще пропуснем обичайния пир след това, опасявам се. Дори самият дявол не би могъл да направи нищо, когато от вас останат само овъглени кости.

Сонга изкрещя някаква заповед и негрите започнаха да носят дърва и да ги трупат около стъпалата на Н'Лонга и Кейн. Джу-джу мъжът се беше свестил. Изкрещя нещо на родния си език. Негрите замърмориха отново. Сонга изръмжа нещо в отговор.

Кейн гледаше какво става почти безстрастно. Отново усети в душата си мрачно вълнение. Вековни спомени бяха забулени от мъглата на отминалите епохи. Кейн мислеше, че вече е бил тук. Всичко тук му беше познато – червените пламъци, прогонващи нощта, зверските лица, усмихващи се с очакване, богът, Черният Бог в сенките. Познаваше виковете, дивашките напеви на богомолците, познаваше ги от зората на света. Познаваше биенето на барабаните, песнопенията на шаманите. Познаваше възбуждащия, всепоглъщащ аромат на прясна кръв. “Видял съм това някъде, някога”, помисли си Кейн, “а сега съм водещият актьор в представлението...”

Не беше осъзнал, че барабаните са забили отново. Някой се опитваше да ги надвика и да му каже нещо. Говореше Н'Лонга:

- Аз силен джу-джу мъж. Гледа сега. Аз направи могъща магия. Сонга! – гласът му се изви в писък, който заглуши барабаните.

Сонга се намръщи, когато чу думите на Н'Лонга. Биенето на барабаните беше почти утихнало – беше се превърнало в ниска, зловеща, монотонна мелодия – и Кейн чу ясно думите на Льо Луп:

- Н'Лонга казва, че ще направи онази магия, която не трябва да се споменава, защото носи смърт. Никой никога преди не я е виждал. Това е безименната джу-джу магия. Гледай внимателно, мосю. Сигурно ще е забавно. – Вълка се изсмя.

Един негър се наведе и запали с факла дървата в краката на Кейн. Заподскачаха се малки пламъчета. Друг негър понечи да направи същото с Н'Лонга, но се поколеба. Джу-джу мъжът беше увиснал на въжетата, с които беше завързан. Главата му беше паднала на гърдите. Н'Лонга изглеждаше сякаш умира.

Льо Луп се наведе напред и изруга:

- В името на Сатаната! Тази отрепка ще ни лиши от удоволствието да я гледаме как се гърчи в пламъците!

Воинът докосна магьосника внимателно и каза нещо на родния си език.

Льо Луп се изсмя:

- Умря от страх. Велик магьосник, в името на...

Млъкна рязко. Мелодията на барабаните спря, сякаш хората, които ги биеха, бяха умрели в един миг. Тишината се спусна като мъгла върху селото. Кейн чуваше единствено пукането на огъня. Започваше да усеща топлината на пламъците.

Всички погледи се обърнаха към мъртвеца на олтара. Трупът се беше раздвижил!

Първо ръката му трепна леко, след това се размърда безцелно. Това движение постепенно мина през цялото му тяло и крайниците му. Бавно и несигурно мъртвецът се завъртя. Ръцете и краката му напипаха земята. Залюля се и се изправи като някакво ужасяващо влечуго, излюпващо се от несъществуваща черупка. Краката му бяха широко разкрасени и здраво стъпили на земята. Ръцете му все още извършваха безсмислени движения. Пълната тишина беше нарушена единствено от бързото дишане на някои от негрите.

За първи път в живота си Кейн не можеше нито да каже нещо, нито дори да мисли. За пуританския му ум това изглеждаше сякаш Сатаната му показва силата си.

Льо Луп седеше на трона си и гледаше с широко отворени очи. Ръката му все още беше замръзнала в безгрижния жест, който беше направил, преди всички да замлъкнат пред невероятното зрелище. Сонга седеше до него. Устата и очите му бяха отворени. Пръстите му се движеха нервно върху облегалките за ръце на трона.

Трупът се беше изправил. Полюшваше се, все едно ходеше на кокили. Тялото му се беше наклонило толкова назад, че невидящите му очи сякаш се визираха право в червената луна, която изгряваше над джунглата. Залитна несигурно в широк полукръг и се обърна към двата трона и Черния Бог. Пукането на горящата клечка до крака на Кейн прозвуча като топовен изстрел в тишината. Ужасното същество пристъпи напред. Направи още една крачка. След това рязко, почти механично трупът запристъпя към двамата мъже, които седяха в безмълвен ужас от двете страни на Черния Бог.

Някой от занемелите от ужас богомолци въздъхна шумно. Ужасяващото чудовище продължаваше да върви. Сега беше на три крачки от тронове. Льо Луп,

който досега никога не бе почувствал страх в целия си живот, се сви уплашено на трона си. Дивият писък на Сонга прониза нощта. Негърският цар беше успял с цената на нечовешки усилия да строши веригите на ужаса. Сонга скочи на крака и вдигна едно копие с дивашки кръсци и заплахи на уста. Чудовището не забави ход. Сонга хвърли копието с всичката сила на огромните си мускули. Оръжието разкъса гърдите на мъртвеца. Съществото не спря дори за миг – мъртвите не могат да бъдат убити – и цар Сонга замръзна с протегнати напред от ужас ръце.

Зловещата светлина на огъня и луната запечата завинаги случката в спомените на тези, които я видяха. Безжизненият поглед на трупа пронизваше очите на Сонга. В очите на негърския цар сякаш се отразяваха всички ужаси на ада. Трупът вдигна ръце с рязко движение и ги постави на раменете на Сонга. Още при първото докосване царят сякаш се смали и се сбръчка. Нададе писък, който щеше да влезе в кошмарите на всички присъстващи, и рухна на земята. Трупът падна с него. Двамата стояха неподвижно в краката на Черния Бог. Кейн си помисли, че огромните нечовешки очи на идола ги гледат с ужасяваща, тиха насмешка.

Щом царят падна, негрите закрепяха силно. Воден от омразата си, Кейн потърси с поглед Лъо Луп. Видя го как скача от трона си и изчезва в мрака. Група черни мъже дотичаха пред идола. Няколко от тях разритаха горящите главни, чиято топлина Кейн беше забравил, и го развързаха. Други освободиха тялото на магьосника и го положиха на земята. Кейн се досещаше, че черните хора вярват, че случилото се е дело на Н'Лонга и пуританът е част от отмъщението му. Коленичи и докосна рамото на джу-джу мъжа с ръка. Нямаше съмнение – Н'Лонга беше мъртъв, плътта му беше изстинала. Погледна и другите трупове. Сонга също беше мъртъв, а съществото, което го беше убило, не помръдваше.

Кейн понечи да се изправи, но спря. Сънуваше ли или наистина мъртвото тяло на Н'Лонга се стопли изведнъж? От тази мисъл му се зави свят, но отново коленичи до трупа на магьосника. Крайниците му наистина се стопляха и кръвта отново започваше да тече във вените му.

Н'Лонга отвори очи и погледна Кейн с празното изражение на новородено. Кейн гледаше как познатият блясък на кожата на магьосника се връща и дебелиите му устни се разтягат в широка усмивка. Н'Лонга седна и негрите запяха странна песен.

Кейн се огледа. Негрите бяха коленичили и се клатушкаха напред-назад. В кръсците им долови думата “Н'Лонга!”, изговаряна със страх и преклонение. Когато магьосникът се изправи, всички се поклониха в прахта.

Н'Лонга кимна доволен.

- Велик джу-джу... Велик магьосник, аз! – обърна се към Кейн. – Вижда? Мой призрак излезе, убие Сонга и върне в мен. Велика магия! Велик магьосник, аз!

Кейн погледна към Черния Бог, мерзелеещ се в мрака, и към Н'Лонга, който беше протегнал ръце към идола сякаш му правеше заклинание.

Сякаш Черният Бог казваше:

- Аз съм вечен. Винаги ще пия, без значение кой управлява. Вождове, убийци, магьосници – всички отминават като духове на мъртъвци в сивата джунгла. Аз съм тук, аз управлявам, аз съм душата на джунглата.

Изведнъж умът на Кейн се върна от илюзорната мъгла, където се беше зареял.

- Белият мъж! На къде тръгна?

Н'Лонга изкрещя нещо. Няколко черни ръце посочиха. Някой донесе папирата на Кейн от някъде. Умът му вече не беше в мъгла. Кейн отново се превърна в отмъстител, бича за грешниците. Бързо като тигър взе сабята и тръгна.

Глава 5: Край на кървавата пътека

Клони и лиани шибаха Кейн през лицето. Задушавачи тропически изпарения се издигаха около него като мъгла. Лунната светлина превръщаше черните сенки на джунглата в гротескни картини. Кейн не знаеше дали човекът, когото преследваше, е пред него, но ступените клони и стъпканите храсти показваха, че някой е минал по този път – някой, който бърза, някой, който не е спрял, за да помисли накъде да тръгне. Кейн следваше тези следи непоколебимо. Вярваше, че отмъщението му е справедливо, и не се съмняваше, че съдбата ще го изправи лице в лице с Льо Луп.

Зад него се чуваше бумтяха барабаните. Разказваха за триумфа на Н'Лонга, за смъртта на черния цар, за поражението на белия мъж с очи на пантера. Разказваха и по-мрачна история – история, която не може да бъде изговорена – историята за безименния джу-джу.

Докато бързаше, Кейн се замисли дали сънува. Дали всичко това не беше част от някаква черна магия? Бе видял мъртвец да става, да убива и да умира отново. Бе видял как човек умира и се съживява. Дали Н'Лонга наистина беше изпратил духа си да накара един труп да изпълни волята му? Да, Н'Лонга бе умрял наистина и трупят върху олтара наистина направи това, което Н'Лонга сам щеше да направи, ако беше свободен. След това невидимата сила, направлявала мъртвеца, изчезна и Н'Лонга оживя.

Да, наистина беше станало така. Някъде в мрачните дебри на джунглата Н'Лонга бе открил Тайната – как да управлява живота и смъртта и да надвие ограниченията на плътта. Как магьосникът е научил това мрачно изкуство, родено в кървавите сенки на тази жестока земя? Каква жертва е принесъл на Черните Богове, за да му дадат познанията за тази магия? Какво ли бе преживял Н'Лонга, когато изпрати своя дух, своята същност там, където отиват само мъртвите?

“Има мъдрост в сенките”, бумтяха барабаните, “мъдрост и магия”. “Навлез в мрака, за да откриеш мъдростта. Древната магия прогонва светлината. Ние помним отминалите епохи”, шепнеха барабаните, “преди хората да поумнеят и да изглупеят. Помним боговете зверове – боговете змии и боговете маймуни, и безименните – Черните Богове, които пиеха кръв. Черните Богове, чиито гласове кълтяха в мрака. Черните Богове, които пируваха и жадуваха. Те притежават тайните на живота и смъртта. Ние помним”, пееха барабаните.

Кейн ги чуваше, докато преследваше Льо Луп. Не можеше да разбере историята, която разказваха на черните воители нагоре по реката, но сякаш чуваше как му говорят на свой, по-дълбок и по-прост език.

Високо в тъмносиньото небе, луната осветяваше пътя му. Накрая Кейн стигна до една поляна и видя Льо Луп. Вълка стоеше изправен, с широко изпънати

рамене и предизвикателна усмивка на лицето, а голата сабя в ръката му блестеше като сребро на лунната светлина.

- Беше дълъг път, мосю – каза той. – Започна във френските планини, а свършва в африканската джунгла. Играта ми омръзна, мосю, и сега ще умреш. Това беше причината, поради която се магнах от селото, въпреки че, признавам, дяволската магия на Н'Лонга ме потресе и цялото племе щеше да се обърне срещу мен.

Кейн пристъпи внимателно напред. Чудеше се какво е това благородство в душата на бандита, което го е накарало да излезе в открит двубой. Подозираше измама, но зоркият му поглед не долови движение в дърветата около поляната.

- Мосю, защитавай се! – изръмжа Льо Луп. – Време е да приключим този глупав танц. Тук сме сами.

Двамата бяха достатъчно близо един до друг. Внезапно, още докато говореше, Льо Луп скочи бързо напред с насочена сабя. По-бавен противник би загинал на място, но Кейн парира и удари на свой ред. Острието на сабята му проблесна като светкавица и сръза туниката на Льо Луп, докато Вълка отскачаше назад. Льо Луп се изсмя диво на провала си и нападна отново бързо като вятър и яростно като тигър. Сабята му се беше превърнала в ураган от стомана.

Острие се удряше в острие по време на битката. Сякаш огън и лед се бяха изправили един срещу друг. Льо Луп се биеше диво, но умело, възползваше се от всеки шанс и не оставяше възможност за контраатака. Беше жив пламък, подскачащ напред и назад, извършващ лъжовни движения, нападащ, защитаващ се, удрящ... Смееше се като дивак, подиграваше се и ругаше.

Кейн се биеше студено и пресметливо, без излишни движения. Отделяше повече време и усилия от Льо Луп, но не се колебаеше да атакува и когато удряше, острието му се изстрелваше със скоростта на нападаща змия.

Нямаше голяма разлика във височината, силата и обсега на атака на двамата. Льо Луп беше малко по-бърз, но Кейн беше по-умел. Вълка се биеше яростно и динамично като бушуващ огън. Кейн разчиташе по-малко на инстинктите си и повече на мисълта, макар че притежаваше координация, която само роден боец може да притежава.

Атака, париране, лъжливо движение, вихър от остриета...

- Ха! – изсмя се диво Вълка, когато от раната на бузата на Кейн потече кръв. След тази гледка Вълка стана още по-яростен. Атакува като пантера – звярът, на който го бяха нарекли черните хора. Кейн беше принуден да отстъпи назад, но не промени изражението на лицето си.

Минутите отлитаха, но сблъсъците на остриетата не намаляваха. Двамата противници бяха в центъра на поляната. Льо Луп не беше ранен, но дрехите на Кейн бяха почервенели от кръвта, шуртяща от рани на бузата, на гърдите и на бедрото му. Вълка се смееше диво, но без съмнение сега едва започваше.

Започна да се задъхва и усети умора в ръката си? Какъв беше този мъж от лед и стомана, че никога не отслабваше? Льо Луп знаеше, че раните, които беше нанесъл на Кейн, не бяха дълбоки, но въпреки това трябваше да са отнели част от силата и бързината му до сега. Дори Кейн да беше усетил изтощение, не го показваше. Мрачното изражение на лицето му не се променяше и пуританът се биеше със същата студена ярост като в началото.

Льо Луп усети как силата му си отива и вкара всичката си останала мощ и ярост в един-единствен скок. Атаката беше внезапна, неочаквана и бърза като светкавица – експлозия на скорост и ярост, срещу която никой не би устоял. Соломон Кейн усети пробождането на острието и загуби равновесие за първи път в битката. Заклати се назад и Вълка скочи след него с яростен вик и подигравка на уста.

Единственото, което крепеше Кейн, беше силата на отчаянието. Сабята му се сблъска със сабята на Льо Луп. Победоносният вик на Вълка спря, когато сабята изхвърча със звън от ръката му.

За секунда спря с широко разперени ръце, сякаш беше разпънат на кръст, и Кейн чу дивия му подигравателен смях за последен път. Сабята на англичанина блесна като сребърна линия на лунната светлина.

Отдалеч долиташе биенето на барабаните. Кейн избърса сабята си в дрипавите дрехи на Вълка. Пътят свършваше тук. Кейн усети странно чувство на безполезност. Винаги се чувстваше така, след като убиеше враг. Някак винаги изглеждаше сякаш не е сторил нищо истински добро, сякаш врагът бе избегнал справедливото отмъщение.

Кейн сви рамене и реши да обърне внимание на раните си. Битката беше приключила и той започваше да се чувства отслабнал и замаян от загубата на кръв. Последната атака почти беше постигнала целта си. Не беше успял да я избегне напълно и острието беше минало по ребрата му и беше потънало в мускулите под раменната му кост, оставяйки дълга плитка рана върху гръдния му кош.

Кейн се огледа и видя малко поточе в далечния край на поляната. Тук направи грешка, каквато не беше допуснал през целия си живот. Може би беше замаян от загубата на кръв. Може би все още беше объркан от странните събития през нощта. Каквато и да беше причината, той остави сабята си и отиде до поточето невъоръжен. Там почисти раните си и ги превърза с парцали, които откъсна от дрехите си.

Изправи се и тръгна към оръжието си. Изведнъж забеляза движение между дърветата там, където бе излязъл на поляната. Огромна фигура излезе от джунглата и Кейн разбра, че е обречен. Това беше Гулка, убиецът на горили. Кейн си спомни, че не го беше видял при хората, които изразиха почитта си към Н'Лонга. Каква омраза и какви умения бяха помогнали на негъра да избегне отмъщението на съплеменниците си и да проследи единствения мъж, от когото се беше уплашил през живота си? Черният Бог беше добър към последователя си – беше оставил жертвата му невъоръжена и безпомощна. Сега Гулка нямаше да убие този човек тихо и от засада, както беше планирал, а открито – и бавно, както убива леопард.

Негърът се усмихна широко и облиза устните си. Кейн го гледаше внимателно и студено пресмяташе шансовете си. Гулка вече беше видял рапирите. Беше по-близо до тях от Кейн. Англичанинът знаеше, че няма шанс да стигне до оръжията.

Почувства как бавна, смъртоносна ярост се надига в него – яростта на безпомощния. Кръвта забушува в слепоочията му и очите му заблестяха с ужасяващ блясък, когато се изправи лице в лице с негъра. Разтвори пръстите си като нокти. Ръцете му бяха силни. Хора бяха умирали в хватката им. Дори якият врат на Гулка щеше да се пречупи като клонче между тях.

Но усещането за слабост показваше, че тези мисли са напразни, дори и да не беше видял копието в черната ръка на Гулка. Кейн нямаше да може дори да избяга – а никога не беше бягал от битка.

Убиецът на горили вървеше към него. Огромен, ужасен, примитивен като същество от каменната ера. Огромната му уста се беше разтворила в широка усмивка. Ходеше с високомерието на дивак.

Кейн се приготви за двубой, който може да свърши само по един начин. Опита се да събере малкото си останали сили. Поне щеше да посрещне смъртта си на крака. Някак успя да се задържи изправен, въпреки че сякаш поляната трепереше пред погледа му, а лунната светлина се беше превърнала в червена мъгла, през която едва виждаше идващия черен мъж.

Кейн се наведе, въпреки че усилието беше болезнено, напълни шепи с вода от поточето и напръска лицето си. Това го оживи. Кейн се изправи, надявайки се Гулка да го нападне, преди слабостта да го повали на земята.

Гулка беше в центъра на поляната и се движеше бавно като котка, дебнеща жертвата си. Не бързаше да изпълни делото си. Искаше да си поиграе с жертвата, да види страх в жестоките очи на човека, който го погледна отгоре от жертвения стълб. Искаше да го убие бавно, да задоволи напълно жаждата си за кръв и мъчение.

Изведнъж спря и се обърна бързо към другия край на поляната. Кейн с почуда проследи погледа му.

Това, което беше накарало Гулка да се обърне, изглеждаше като по-тъмна сянка в сенките на джунглата. В началото то не се движеше и не издаваше звук, но Кейн инстинктивно знаеше, че нещо страховито се е промъкнало в мрака и се е прикрило между дърветата. Кейн си помисли, че сянката го гледа с ужасяващ, нечовешки поглед и очите ѝ прогарят душата му.

Изведнъж осъзна, че този поглед не е насочен към него. Кейн погледна към убиеца на горили.

Гулка го беше забравил. Беше застанал леко приклепнал и с вдигнато копие, вперил поглед в мрака. Кейн погледна отново натам. Сега имаше движение в сенките. Нещо излезе на поляната както Гулка се беше появил. Кейн замига. Това ли е илюзията, която предхожда смъртта? Съществува ли демоните в кошмарите, които го спохождаха, когато сънуваше отминалите епохи.

Първоначално го помисли за някаква подигравка с човека – ходеше изправено и беше високо колкото висок мъж, но раменете му бяха нечовешки широки и огромните му ръце стигаха почти до стъпалата му. Луната огря животинското му лице. Кейн си помисли, че вижда как Черният Бог идва от сенките, жаден за кръв. След това видя, че съществува е покрито с козина, и си спомни набитото на кол човекоподобно животно в селото. Погледна към Гулка.

Негърът гледаше към горилата с вдигнато копие. Не се страхуваше, но се чудеше какво чудо е довело този звяр толкова далеч от родната му джунгла.

Огромната маймуна се показва на лунната светлина. В движенията ѝ имаше някакво ужасно великолепие. Беше по-близо до Кейн, отколкото до Гулка, но не забелязваше белия. Малките ѝ черни очи бяха впили нечовешки яростен поглед в негъра. Вървеше със странна, поклащаща се походка.

Далеч биеха барабаните и шепотът им се чуваше в нощта като акомпанимент на жестока сцена от каменната ера. Дивакът чакаше в средата на поляната, но човекоподобният звяр излезе от джунглата с очи, жадни за кръв. Негърът се беше изправил срещу по-примитивен противник. Кейн отново чу шепота на спомените: “Вече си виждал подобни гледки в мрачните дни, когато зверовете и хората зверове се бореха за превъзходство.”

Гулка направи няколко крачки около горилата, приклепнал и с приготвено копие. Търсеше начин да измами маймуната, да я убие бързо. Никога не беше срещал такова чудовище и, макар че не се страхуваше, започваше за изпитва съмнения. Звярът не се опита да го дебне. Вместо това направо се затича към Гулка.

Нито негърът, нито Кейн можеше да си представи животинската любов и животинската омраза, които бяха накарали звяра да тръгне от покритите с гори северни хълмове и да следва километри наред следата на бича за неговия вид – убиецът на горили, който беше убил самката му – горилата, чието тяло висеше на кола в негърското село.

Краят дойде бързо. Бяха близо един до друг – звяр и човек звяр. Внезапно горилата нападна с чудовищен рев. Огромна космата ръка блъсна настрани атакуващото копие и маймуната се приближи още повече до негъра. Разнесе се звук все едно много клони бяха счупени едновременно и Гулка падна тихо на земята. Ръцете, краката и тялото му бяха извити неестествено. Горилата се изправи над него като статуя на първобитен победител.

Кейн чу далечната песен на барабаните. “Душата на джунглата, душата на джунглата...” Тези думи се запечатаха в ума му.

Къде бяха тримата, поставили се под властта на Черния Бог? В селото, където биеха барабаните, беше Сонга, цар Сонга, някога господар на живота и смъртта, а сега труп с лице, разкривено от ужас. В средата на поляната лежеше човекът, когото Кейн беше преследвал километри наред по земя и море. А Гулка, убиецът на горили, лежеше в краката на звяра, който го беше убил.

“Но Черният Бог все още царува”, помисли си Кейн, “живее в сенките на тази мрачна земя. Примитивен, кръвожаден бог, който не се интересува кой ще живее и кой ще умре, за да се напие с кръв.”

Кейн гледаше огромната маймуна и се чудеше колко време ще мине, преди огромното чудовище да го види и атакува. Но звярът не показа с нищо, че го е видял. Все още отмъщението му не беше пълно. Горилата се наведе, вдигна негъра и тръгна към джунглата. Крайниците на Гулка се полюшваха гротескно. Когато стигна до дърветата, маймуната спря, завъртя огромния труп без никакво усилие и го хвърли в клоните. Разнесе се звук от разкъсване, когато един счупен клон проби тялото, хвърлено към него, и мъртвият убиец на горили се залюля зловещо.

За момент луната огря маймуната, изправена пред жертвата си. След това звярът изчезна в джунглата като сянка.

Кейн отиде бавно до средата на поляната и вдигна рапирата си. Кръвта беше спряла да тече от раните му и част от силата му се беше върнала – достатъчно, за да стигне до брега, където го чакаше корабът. Спря на края на поляната и погледна неподвижния труп на Льо Луп и лицето му, бяло на лунната светлина, а след това

погледна към Гулка – мрачна сянка между дърветата, увиснала както женската горила висеше от кола в селото.

Далеч барабаните пееха: “Мъдростта на нашата земя е древна. Мъдростта на нашата земя е мрачна. Унищожаваме този, на когото служим. Ако оцелееш, ще се махнеш, но никога не ще забравиш песента ни. Никога. Никога.”

Кейн тръгна по пътеката към плажа и чакащия кораб.

КРАЙ

Превод:

Александър Мишков